

Ukolíbavka

Napsal uživatel Vlasta Hlavatá - Aťka
Čtvrtek, 07 Duben 2011 22:18

„Jauvajsss!“

Jak může vyrůst uprostřed udusané pěšiny šutrák? A zrovna když tady šlapu já? Jestli si myslíte, že jsem pořádně sakroval, jak jsem si narazil levej palec, tak to vás teda pořádně zklamu. Za prvé jsem si začínal zvykat, protože za posledních deset minut to bylo potřetí, a za druhé - dobře mi tak! Ve skalách musí člověk koukat pod nohy a ne vejrat nahoru, kde co lítá. A tady toho lítalo!

Céčka, éčka, kvarty, oktávy, trylky, klokotání, stupnice, tón za tónem a všechny zněly jako do třetiny naplněná číše.

Zvonily.

Ne, že bych měl absolutní sluch, to teda ne, ale muziku mám rád. Na kytarová sóla už jsem ulovil hezkejch pár osamělejch srdcí, jenže tohle bylo něco, z čeho mi na hřbetě naskakovaly pupínky husí kůže.

Musela to bejt ženská. Žádněj chlap na světě nedá do zpívání tolik něhy a ty vejšky! Bez zaváhání, bez jediné chybičky.

Slovům jsem nerozuměl, a bylo mi to fuk. I bez nich to bylo krásné. Melodie se vznášela kolem, zvedala se až k bílejmráčkům nad Vyhlídkou, akorát jsem nedokázal uhodnout, odkud se sype. A místo abych se složil do trávy s rukama pod hlavou, zavřel oči a vnímal ten nebeskej zážitek, pajdám tady od skály ke skále a ze všeho nejvíc si přeju mít místo uší radary.

Zatracené šutráky, pořád se mi pletou pod nohy. Přece jen budu muset občas čučet k zemi, nebo si tady brzo zlomím hnátu.

„A hele, kde ty se tady bereš, penízku?“

Kdybych radši držel hubu. Písnička zmlkla v polovině slova, a ticho najednou skoro bolelo. Dobře mi tak!

Sehnul jsem se pro dvoukorunu, kterou jsem před chvílkou tak trapně oslovil, a nadhodil ji v dlani. Jak to říkával táta, když jsme spolu chodili na houby? Najdeš prvního, zeptáš se, kde nechal bratříčky, a za chvíli máš plnej koš...

Támhle je! A to jsem se ještě nezeptal. Druhá mince se zachytila na začátku mechem zarostlé šterbiny jen dvacet centňáků nad mou hlavou. Stačilo se jen trochu odrazit, přitáhnout, a byl jsem u ní.

Ukolíbavka

Napsal uživatel Vlasta Hlavatá - Aťka
Čtvrtek, 07 Duben 2011 22:18

Kde se tady vzaly? Nahoře je jen větrem a vodou vyhlodanej pískovec - a další kačka! Že by mě bludičky lákaly do bažin? A na Vyhliďce? Tůdle! O zpívání jsem přišel, ale prachy tam nenechám. Třeba se vysypaly z nějaké penězokazecké dílny, a já budu nakonec ještě slavnej. A stačí jen trochu natahovat nohy a pořádně se držet. Jak říkám, sranda, a dohromady hodila dvanáct šedesát i se spropitným. Jedna koruna mi totiž vyklouzla z prstů a skutálela se dolů. Nechal jsem ji tam. Mně se dolů nechtělo.

Skála byla vyhřátá odpoledním slunkem, a přímo nade mnou vyčuhovala ze spáry zakrslá břízka. Protáhl jsem se kolem ní a v údivu zůstal klečct na široké travnaté římse.

Teda trávu už jsem v životě viděl. Římsu taky, ovšem na jejím druhém konci seděla holka s vlasama do pasu. Pod nohama zaječí srst a z roztržené kapsy se sypal zbytek drobných.

„Kde ty se tady bereš?“ vydechl jsem a měl pocit, jako bych se už dneska slyšel.

„Asi jsem přiletěla, ne?“ řekla klidně a koukala někam dolů.

Kouknul jsem taky a zatajil dech.

U jejích žlutých tenisek začínala průrva. Špičky smrků se vlnily hluboko pod náma a vlevo klesaly níž a níž do údolí. Vpravo se skály točily do oblouku, ze kterého skoro proti nám vystupovala mohutná kamenná jehla. Slunko se jí opíralo do vršku, a větve zachycené na okraji temné jeskyně házely kostrbaté stíny.

„To tys zpívala?“ přisedl jsem blíž a podal jí hrst mincí.

Přikývla, a prst s dlouhým červeným nehtem prostrčila otvorem v kapse.

„Zůstala jsem viset na větvi. Jsem unavená.“

„To zpívání bylo to krásné. Strašně!“

Usmála se a potřásla hřívou.

„Je mi smutno.“

„Nechal tě?“ osvítilo mě poznání.

Přikývla znovu. Ze zbytku kapsy vytáhla padesátník a hodila ho dolů. „Nechtěl se starat. Byl línej.“

„Asi jsi mu málo zpívala.“

Zasmála se a oči jí zazářily.

„Jemu ne. To byla ukolíbavka. Tady nahoře se krásně rozlívá.“

„Dole taky,“ upozornil jsem, a bylo mi srdečně jedno, že to byla ukolíbavka. „A kde vlastně bydlíš?“

„Támhle,“ vystrčila bradu před sebe. „Mám tam takové malé hnízdo.“

„Přímo tady v Supích skalách?“ zasmál jsem se a nesměle zaprosil: „Zazpívej ještě.“

Pokrčila rameny.

„Je pozdě. Čekají na mě. Musím letět.“

Z trávy pod nohama zdvihla dva mrtvé zajíce se svázanýma nohama, zamávala křídly a odrazila se. Dvakrát zakroužila nad údolím, brzy našla ten správný vzdušný proud, co ji vynesl nahoru, a když přistávala u jeskyně naproti, zaslechl jsem tiché dětské pláč.

Měla pravdu. Už na ni čekali.

Trapsavec 1995, 2. místo v próze oldpsavců